

Anarchista lázadás a jobboldal ellen

2018 szeptember 25. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

A harc folytatódik.... Kinek a kulturális diktatúrája?

Szeptember 3-án 15.21-kor egy meglehetősen hosszadalmas írás jelent meg az Indexen Megvan a felelős, miért nem játsszák a rádiók az agyonlángolt zenészeket címmel. Az írás cikksorozatunk legutóbbi részét próbálta hitelteleníteni, a kolléga komoly szakértőknek nagyon okos kérdéseket tett fel, amelyekből kiderül, hogy szó sincs balliberális diktatúráról a zenei szerkesztésben, a Magyar Idők szerzője valótlanságokat állít.

„Szerkesztői diktatúra? Dehogy!” – áll a fejezetcímben, ahol elmagyarázzák: „De milyen jogon mondja a kereskedelmi rádió valamelyik zenére, hogy lejátssza/nem játssza le azt? Erre a válasz az, hogy ezek a rádiók zenei tesztek készítenek. Ezért az a gyakori elutasítás: sajnos a zenei teszteken nem működött a zenének.”

Majd a Petőfi rádió szerkesztői gyakorlatát nagyon ismerő, nagyon okos emberek elmesélik, hogy ott is ugyanaz a helyzet, tehát a teszt felelős mindenért, ami nyilván csak szakmai kérdés. Szever Pál urat idézik, aki 25 éven át dolgozott szerkesztőként a rádiókban és – érsködik az Index – „Nyilvánvalóan a Magyar Idők szerzőjénél valamivel tapasztaltabb a témában”.

Nos, ezt nem vitatjuk, tény viszont, hogy 4 óra 49 perccel később csoda történt! Szeptember 3-án, 20.10-kor megszólaltak Tóth Vera művésznő számai a Petőfi rádióban. És nyilván ennek nincs köze ahhoz, hogy közben Tóth Vera művésznő elhatárolódott sorozatunk legutóbbi részétől, pontosabban saját magától, amikor [idéztünk tőle](#), hogy korábban a rádiós cenzúráról panaszkodott.

Hölgyeké az elsőbbség, folyassuk tehát egy igazi amazonnal: Bárdos Deák Ágnes művésznő olyat szájkaratézott a Fidesz-diktatúrától, hogy azóta kénytelen volt harcművészeti iskolát nyitni, annyian járnak hozzá gyakorolni. Az apropót az adta, hogy a művésznő új lemezzel jelentkezett, amelyről a Magyar Narancs szeptember 13-i számában kénytelen-kelletlen elkottyantja: „Az az igazság, hogy egy NKA-pályázati pénzzel tudtunk csak belevágni az egészbe, az volt az alap?ke.” „Úristen, de gáz, állami támogatást fogadtál el?!” – szörnyülködött az a Karafiáth Orsolya, aki már rég éhen halt volna, ha a Fidesz-diktatúra állami és önkormányzati intézményei nem tartják el.

Erre Bárdos Deák Ágnes művésznő olyan gáncsot vetett, hogy maga Karafiáth is földre került, majd a fejére esett a Magyar Narancs szerkesztőségének könyvespolca vaskos Esterházy-kötetekkel. Más magyarázat nem lehet arra, miként jelenhetett meg a következő érv:

„Necces az egész, úgy, ahogy van, ízlés dolga, amennyiben az ízlés valamiféle tartást is takar. Amikor az NKA-hoz pályáztunk, azt gondoltam, hogy még nincs totális cenzúra, egy mindenki felé nyitott kuratóriumtól kérhetek az adófizetők pénzéből meg az NKA javára lenyúlt Artisjus-pénzekből. Volt bennem ez a dac, ami sokunkban ott van: ez a mi pénzünk, a kultúráé, a kultúrának részei az én dalaim. De az MMA-tól nem kérnék, ha kínoznának sem, legalábbis remélem. Szerencsére nem is csinálhatnék segget a számból, tüntettem ellenük eleget. [...] Ha látom, hogy írók, akiket nagyra tartok, elfogadják az irodalmi díjazottaknak járó nyugdíjuk utalójának az MMA-t, az ugyancsak lehangol.”

Hát persze, az MMA pénze bűdös, az NKA támogatása meg nem, mert egy éve, amikor pályáztam, akkor úgy gondolta: „Még nincs totális cenzúra”. És – mit ad Isten! – most hirtelen az lett. Mint a viccben, amikor megfogják az orrvadászt. Mi az ott a hátadon? – kérdi a rendőr. – Úristen, egy vaddisznó! – veti le magáról a zsákmányt színlelt rémülettel a delikvens.

Na de hogy is folytatódik az interjú?

„Nem most történik először, hogy a művészek, gondolkodók változtathatnak a közhangulaton. Ez nem csupán túlélés, de a politikai változás előfeltétele is. [...] Képesnek kell lennünk meglátnunk – ahogy Halász Péter mondta – a »fehér foltot« a kultúrában, ahol egy hatékony gesztust lehet tenni, ahol működni lehet, ahonnan hiteles az üzenetünk. Bátorság is kell a kereséshez, de nem is művész az, aki nem keres. Vannak, akik bevállalják ezt az üzemmódot Magyarországon is, lehet még találkozni olyan művekkel, amelyek segítenek megváltoztatni a látásmódunkat. A Katona például bátor, politizáló színház. Vagy a Trafó a maga ízlést formáló módján. A Vígben nekem ilyen bevállalós volt Bob Wilson 1914 című darabja. Ilyenek Bodó Viktor, Mundruczó rendezései. Ez az elit kultúra (sic!) rejtett dimenziói, ahová az undergroundban zajló aktivitások nyomják az energiát, az igényeket. Ha egy közösség nem találja ki magát, marad az elnyomás mint a kontrollálatlan hatalom túlműködése. Ha belefásulunk az érdekeink képviseletébe, a konszenzus az lesz, hogy a hatalomnak mindent lehet. Nem egy nagy ötlet győőletkeltéssel manipulálni a társadalmat, de hatékony, csak hogy – mint minden gonosz ötlet – hosszú távon fenntarthatatlan. Most, amikor úgy tűnik, hogy a szellemi elitet visszaszorítják oda, ahol a hetvenes években

volt, az undergroundba, újabb lehetőségek nyílnak a társadalmi újragondolás, összefogás számára. Én sosem tudok elfeledkezni arról, hogy a hatalmon lévők ugyanolyan emberek, mint azok, akiket elnyomnak.”

Ó, hát a balliberális kulturális világ nem csak a művészetről szól? Mintha erről beszéltek volna mostanában körülbelül kétezer cikkben, rádió- és tévéadásban. Hát nem ezt a „független művészetet” akarja széttaposni a Fidesz náci bakancsa? És most mit olvasunk? A baloldali művészet folyamatos anarchista lázadás a jobboldallal szemben? „Politizálás színházzal” a balliberális politikai győzelem kiharcolása? A társadalom látásmódjának a megváltoztatása balliberális irányba? Fellázadni az elnyomás, a gonosz konzervatív oldal ellen?

Mondja ezt az a Bárdos Deák, akinek a lemezét NKA-támogatás teszi lehetővé. Hivatkozik olyan ellenálló intézményekre, mint a Katona József és a Vígszínház, meg a Trafó, amelyek „fideszes”, állami és önkormányzati pénzből élnek, példálódzik olyan nagy ellenállókkal, akiknek az a bizonyos diktatúra teszi lehetővé, hogy kiteljesítsék a művészetüket. És közben teli szájjal harsogják, hogy el vannak nyomva.

A degeszre támogatott Mundruczó történetét már megírtuk. A lázadó Robert Wilson urat még nem. Tudják, milyen módon került Magyarországra? Hát a kultúrpolitika legmagasabb szintű támogatásával: Balog Zoltán, az emberi erőforrások minisztere volt az előadás fővédnöke. És nyilván a számla kifizetője is.

Maga Bárdos Deák művésznő pedig végiggrasszálja Magyarországot a különféle zenei projektjeivel, amelyeket a fideszes diktatúra által támogatott és fenntartott intézményekben tart meg. Hol is volt az új lemezbemutatója? Szeptember 19-én, a budapesti Kobuci kertben, amely a Fideszes-diktatúra tobzódásában éppen benyelt pár állami és önkormányzati tízmilliót.

Ez a hely csak az elmúlt három évben, csak az NKA-alapoktól 21,46 millió forint támogatást kapott. Természetesen itt is kiemelten figyelnek a kiegyensúlyozottságra, könnyűzenei műfajban szeptemberben jönnek Bárdos Deák ellenálló cimborái: Lovasi András, Kistehén, Quimby stb. – a többit nem is soroljuk, nehogy rémületükben el találjanak költözni.

Szeptember pedig csodálatos hónap abból a szempontból is, hogy 20-án az egykori SZDSZ egyik házi zenekarának oszlopos tagja, Falusi Mariann is új lemezt mutathatott be, természetesen állami támogatással, és a Magyar Távirati Iroda propagálásával. És hát NKA-finanszírozással továbbra is koncertezhet, lemezt készíthet Koncz Zsuzsa, Gerendás Péter, Müller Péter stb. Micsoda szellemi terror!

Emlékezhetnek még Gerendás Péterre, aki 2013 áprilisában „a hazánkban tapasztalható faszálódás” és az anyagi ellehetetlenülés miatt bejelentette, hogy elköltözik az országból. Aztán egy hónappal később előadást tartott volna, ám a program kezdete előtt csak a jegyszedő néni és egy újságíró lézengett a hatvan férőhelyes teremben. A rendezvény elmaradt. Ekkor szúrták ki, hogy az anyagi csúszásban szenvedő Gerendás luxusautóval távozott. No nem az országból, hanem csak a helyszínről. Legalábbis ezt írta akkor az Index.

És ó, szegény Müller Péter! Neki is folyamatosan potyognak a könnyei a Fidesz-diktatúra miatt. Igaz, nem teljesen egyértelmű, hogy tényleges érzelmi trauma folytán vagy azért, mert jól mulat a sötét diktatúrán. A Népszava 2018. február 3-i számában azon siránkozott, hogy „A nemzet jövevényéből, az agyonhosszannázott, Magyarországot saját vagyonából segítő Soros Györgyből egyszerre kétszarvú pária lett, aki halálos veszély”.

Elhíhetik, ha Müllernek ereje lenne hozzá, egyedül lebontaná a migránsok ellen védő határkerítést. Mert szörnyű, amit a kormány tett az afgánokkal, mint mondja, „Rémületes volt, ahogyan emberekkel bántak, nincs lelki kultúrája annak, aki ezt a helyzetet hivatalosan kezelte”.

Elmeséli, hogy kiment a Keletibe, és ott sok menekülttel beszélgetett. Hozzátette: „Az első négy ember kórházi főorvos, olimpiikon, divattervező és IT-szakember volt.” Majd így folytatja: „Tanúja voltam annak, hogyan ülnek szemben a rendőrökkel No Auschwitz! táblákkal, mert akkor történt meg, hogy csalárd és aljas módon felrakták őket egy szerelvényre, azzal, hogy mennek Ausztriába, majd visszavitték őket oda, ahonnan eljöttek. Ez békebeli háborús bűn.”

Az az ország, amelyik ilyet tesz ártatlan emberekkel, mit tehet a kritikusokkal? Nyilván Müllert is ádázul üldözi. Csak az NKA kollégiumai eddig nyolcmilliót vágta hozzá.

Közben a migránssimogató rendezvények mintájára balliberális-simogató programot hirdetett a kulturális igazgatás. Június 27-én a Magyar Hírlapban Fekete Péter államtitkár az mondta: „A kultúrharc szót nem szeretem, [...] a

harcot önmagában sem. Épít? típusú ember vagyok, vallom, hogy a kéz nem ütésre, hanem simogatásra vagy kézfogásra való." Azon nyomban meg is érkezett a válasz a Népszava július 7-i számában: „Fekete Péter még nem ébredt rá, ebben a rendszerben a kutya sem kíváncsi arra, ? mit szeret és mit nem, hogy azok, akikkel kezelt akarna fogni, a legkevésbé sem vágnak a hatalom simogatására, azt gondoljuk: itt a kézfogás már lehetetlen.”

Fekete Pétert kemény fából faragták, nem adja fel. Cikksorozatunkat a színházi évadot megnyitó köszöntőjében szeptember 8-án egyszer? sajtópolémiaának nevezte. Majd megnyugtatta a retteg? balliberális m?vészeket: „Együtt szolgáljuk a magyar kultúrát, új célokat találunk, melyeket közösen fogunk megvalósítani.” Hozzátette: „Megkeressük a metszéspontokat, ahol közös értékeket találunk.” Az államtitkár kiemelte: a legnagyobb érték, hogy „Harmónia és béke van köztünk”.

Még ott helyben meglett a gesztus, a magyar kultúra eme rangos eseményén angol nyelv? el?adással kedveskedtek az úri közönségnek. A simogató államtitkár úr csak egyvalamir?! feledkezett el: nem nyulakkal van dolga, akiket b?vész módjára csak úgy kiemel a kalapjából.

Szakács Árpád

A szerz? újságíró

[A Kinek a kulturális diktatúrája? cikksorozat összes írása.](#)

<http://www.magyaridok.hu/>>www.magyaridok.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló

